

паха назадъ, и тя играеше надъ тѣхъ като сухъ листъ.

Мина часъ, два. Старецътъ напраздно се борѣше. Вълнитъ плискаха гнѣвно. Солена вода мокрѣше стареца и внучката му и наливаше лодката.

— Изхвърляй бързо водата, Хринке! — каза вече уплашено дѣдо Никола.

Хринка грабна единъ тенекиенъ сждъ и почна бързо да изгриба водата отъ лодката. Тя изхвърляше навънъ, вълнитъ пакъ плискаха вжтре, и лодката повече се пълнѣше. А вѣтрътъ напргаше всички сили и играеше безумно надъ необятнитъ води.

— Нѣма спасение! — помисли си старецътъ, напрегна наново сили и почна шепнешкомъ да се моли.

Отведнажъ той чу нѣкакъвъ равномеренъ шумъ, който се приближаваше. Старецътъ разгледа наоколо. Далече нѣкъде, между грамаднитъ вълни, ту се явяваше, ту се губѣше въ борба съ вълнитъ бѣла моторна лодка. Тя идѣше къмъ него.

Но силитъ го напустнаха. Той погледна малката, която непрестанно изхвърляше вода, и видѣ на очитъ ѝ сълзи.

Следъ малко бѣлата лодка се приближи до тѣхъ. Нѣкой му хвърли яко вжже и извика:

— Завържи лодката здраво и приberi веслата!

Старецътъ бързо изпълни заповѣдта. И силната моторна лодка ги понесе презъ вълнитъ, които ревѣха безумно.

Скоро тѣ се намѣриха въ пристанището. Тамъ, на брѣга, бѣ се струпаль много народъ. Когато спасителната лодка дойде до брѣга, гръмко „ура“ процепи въздуха.

— Да живѣе Царьтъ! Да живѣе царьтъ!

Тогава чакъ дѣдо Никола разбра, кой бѣ тѣхниятъ спасителъ,

Царь Борисъ дълго бѣше наблюдавалъ бурята отъ брѣга. Щомъ съзрѣлъ

безпомощната лодка на рибаря, той бързо вземалъ своята силна моторка и, безъ да гледа на опасността, бѣше отишелъ на помощъ.

Дѣдо Никола се просълзи отъ умиление и рече:

— Живѣ да си, царю юначенъ! Господъ здраве да ти дава! Ти спаси живота на тая малка сиромашинка и на мене днитъ продължи, та съ очитъ си да видя, съ какъвъ добъръ царь ни е сподобилъ Господъ!

И, като се обърна къмъ момиченцето, което не снемаше очи отъ царя, дѣдо Никола добави:

— Хайде, Хринке, хайде дѣдовото, да цѣлунемъ ржка на нашия спасителъ!

Момиченцето боязливо се приближи до царя, цѣлуна му ржка, а той го погали по руситъ косички.

После царьтъ хвана ржката на дѣда Никола, стисна я сърдечно и рече усмихнато:

— И ти да си живѣ, старче! Да даде Господъ още дълги години твоитъ здрави ржце да се борятъ все тѣй юнашки съ бурното море!

Елинъ - Пелинъ